Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Hoffmann, Kai.
Titel | Title:	Hav og Rum : Digte.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn ; Kristiania : Gyldendalske Boghandel - Nordisk Forlag, 1913
Fysiske størrelse | Physical extent:	102 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

53, - 312

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 06300 4

+REX

KAI HOFFMANN

HAV OG RUM

GYLD. • BOGH. • NORD. • FORL.

HAV OG RUM

KAI HOFFMANN

LILJER I MØRKET. Digte. 1899.
BYEN OG HAVET. Digte. 1902.
RIGET. Digte. 1905.
UNDER SOLEN. Digte. 1907
BLAA STRANDE. Digte. 1911.

KAI HOFFMANN

HAV OG RUM

DIGTE

GYLDENDALSKE BOGHANDEL - NORDISK FORLAG - KJØBENHAVN OG KRISTIANIA
MDCCCCXIII

KØBENHAVN — GRÆBES BOGTRYKKERI

INDHOLD

I

	Side
Til min Moder	11
Den grønne Skov	15
Sommer	18
Maaneskinshavet	20
Baaden	21
Det graanende Vand —	22
Jul	24
De gamle danske Digtere	26
Ved Ovnen	28
Fuglen, Træet, Maanen	30
Den Evighed —	32
Kimærerne	33
Efteraarsnat	34
Det nye Aar	37

II

Herodias' Datter	41
Leda og Svanen	43
Kongen af Østerland	45
Se dette Barn —	49
Elskeren	51

III

Side

Til Georg Brandes 57
P. O. Ryberg Hansen 59
Ved August Strindbergs Død 61
Søren Kierkegaard 65

IV

Normanner 71
Kong Christian den Tiende 73
Christiansborg 76
Vort Land — 79

V

Narren og Skjalden 83

VI

Gud Herren 93
Sankt Georg 96
Det gyngende Hav 100

I

TIL MIN MODER

I

DET var i et Hus nær ved Havnen
en Nat i den dødsstille Høst —
dèr holdt du en Nyfødt i Favnen
og lagde ham ind til dit Bryst.

Dèr laa du hin Nat i din Ungdom,
dèr laa du og smilede stum . . .
Og nu er det Drøm kun — din Ungdom
og alt fra hin Tid og hint Rum.

Hint Rum, hvor du sad ved min Vugge —
og Lyset kom, gyldent og hvidt,
og Elmene hørte du sukke
og Søfolks tungt hastende Skridt.

Mod Molen gik sagtelig Dønning.
Det lugted af Tovværk og Beg.
Og mørk laa den dugvaade Grønning.
Mens du sad aarvaagen og bleg.

Langt borte i Mulmet begravet
gik Skibe med skummende Bov . . .
Og stille fra Ødet, fra Havet
kom til dig en Angst, mens jeg sov.

O, alt det, som ikke du kendte,
og alt, som engang skulde ske!
Der var kun at vaage og vente
paa Aarenes Lykke og Ve.

Paa ham, som nu var i det Fjerne,
paa mig, din tyst groende Dreng . . .
Din Drøm gik mod Høstnattens Stjerne,
din Sjæl var en dirrende Streng.

II

Jeg gaar som ad ukendte Sletter,
hvor ikke er Sti eller Spor,
at finde de Dage og Nætter,
som var mine første paa Jord.

Og finder jeg aldrig tilbage
til det, jeg som spæd alt har glemt —
det var i de Nætter og Dage
hos dig, at mit Hjerte blev stemt.

Det var i det Hus nær ved Havnen
i Suset af Elm og af Lind,
dèr tog du mig, Moder, i Favnen
og gav mig et Sind af dit Sind.

Og Angsten kom tyst som en Taage,
og Haabet sang stille sin Sang —
der var kun at vente og vaage,
var Natten end dunkel og lang.

Og gaar jeg, hvor Bladene daler
fra Gadernes gulnede Trær,
og kalder de hæse Signaler
fra Havet, er alting mig nær.

Se, Aarenes Kalk skal jeg tømme,
hin bedske og brusende Vin,
og Drømmen — den blaa — skal jeg drømme
og vide umistelig min.

Hin Glæde og Glans i dit Øje,
hver Bøn, som du bad for din Dreng —
det er som et Lys i det Høje,
det er en dybt tonende Streng.

Og glemtes og svandt og forødtes
alting fra hin Tid og hint Rum . . .
Det var i den Nat, da jeg fødtes —
dèr laa du og smilede stum . . .

DEN GRØNNE SKOV

O Pinsemorgen — o hvide Sky,
der staar og hilser den store By!
Farvel til Byen, Farvel og bort
til Bøgens Hvælv og den brune Hjort!

Den unge Pige har glemt sin Disk —
hun blomstrer, bleg, men ukuelig frisk.
Den gamle Mand i sin dybe Stol —
nu vil han leve en Dag i Sol.

Fra Solopgang gaar en festlig Strøm,
berust af den gamle Naturens Drøm,
med Latter og Skrig, med Raab og Sang,
som leved de kun denne ene Gang.

Den grønne Skov, o den grønne Skov . . .
Hør, Vejen trampes af Hestehov!
Og susende frem i det høje Vejr
gaar Cyklers skinnende Rytterhær.

Til Lottenborg og til Frederiksdal . . .
Aa hør, dèr synger en Nattergal!
Og hør — dèr gaar paa den lyse Sti
tre Sangersker langsomt bag Løvet forbi!

Hvor ungt det lyder — hvor skært og blidt!
En Klang af Kvinde — et Væld af Hvidt.
Fra Pigestrube og Pigebryst
ujordisk toner en jordisk Lyst.

Men Strømmen tætner, og Arm i Arm
gaar frem en Horde med Drøn og Larm.
Barbaren, Trællen, som slidt og grov
gaar ind til Fest i den store Skov.

Og Skoven kender hans dumpe Savn,
den staar med aaben Alfaderfavn,
der smiler Sol i det høje Løv:
o, kom kun, kom kun med Støj og Støv!

Dens Duft skal fylde hvert duftløst Sind.
I Tumlen toner dens Stilhed ind.
Og Mosset er saa taalmodig blødt.
Og Gøgen kukker — tungt, fjernt og sødt.

O Pinsesøndag — o Sommerglans!
En Bøgegren og en Blomsterkrans!
Jeg er kun En i den store Strøm —
den samme Rus og den samme Drøm . . .

SOMMER

LYSER dèr Rug og dèr Havre?
Suser dèr Elm eller Lind?
— Over den lysende Slette
strømmer den susende Vind.

Ud over Sommerens Marker,
under det skyede Blaa,
bugter sig Træernes Linje:
her er den Vej, du skal gaa!

Her er den Vej, du skal vandre —
hvid af al Sommerens Støv,
fyldt af en Tone fra Rummet
og fra det syngende Løv . . .

Men vil du aande langt heller
Stiernes ensomme Luft —
se da de lydløse Graners
Rige af Mørke og Duft!

Granernes Mur over Gærdet —
her er det Lønliges Port.
Her staar jeg højt og ser vidt ud.
Landet er frodigt og stort.

Alt det, jeg skimter og aner,
kalder mit Hjerte til Fest.
— Over den lysende Slette
flyver den syngende Blæst.

MAANESKINSHAVET

HVOR glitrer i Natten det hvide Vand —
en bred og uendelig Stribe!
Og se — gennem Skæret og Skyggen
de langsomme, lydløse Skibe.

O Søfarerverden, o Maaneskinshav —
nu glimter det lønligt i Dybet,
hvor Sildenes sølvhvide Stimer
gaar tyst over Tangen og Krybet.

Nu slikkes af Bølgen de ensomme Sten,
som Sæler og Søfugle gæste —
hvor Sælerne tuder i Maaneskin
mod Markernes lyttende Heste . . .

Det rugende Dyb og de rindende Aar
og alt, som jeg ikke kan gribe . . .
I Nat staar der Glans over Havet —
en hvid og uendelig Stribe!

BAADEN

DEN smalle, hvide Baad i Maaneskinnet,
den smekre, fuld af Glans — der ligger bundet
og gynger, maanehvid og drømmespundet.

Der kommer kolde Vinde ud fra Ødet —
og Søen vugger ind i langsomt Følge
mod Broens Pæle Bølge efter Bølge . . .

At dyppe disse hvide Aareblade
i Maanevand — og se smaa Vandfald skumme
og sænke Perler dybt i Nattens Kumme.

At sidde i den hvide Baad, paa Toften,
og glide stille — medens alle sove —
igennem Rørenes forblæste Skove.

At høre, mens jeg ror, den Sivets Hvisken,
der mer end alle Røster kalder Sindet . . .
At ro — ro ud — ro bort i Maaneskinnet . . .

DET GRAANENDE VAND —

DET graanende Vand og den sorte Skov —
og Regnen faldt blødt og tyst.
Da stilnede Regnen — da blev det
paa éngang forunderlig lyst.

Jeg drev over Vintrens og Mørkets Sø —
da tændtes en pludselig Brand.
Et Skær af en Æventyrsommer
steg op over Bakkernes Rand.

I Skrænternes Haver var Græsset grønt,
og Søen var kruset blaa.
Fjernt nikked de røde Pile
til Sivenes gyldne Straa.

Og hen over Vandet kom Klokkers Klang
og kaldte med tonende Lyd.
Jeg vuggedes blidt over Søen,
der blaaned i Søndagsfryd.

Ej Skyerne veg — men bag Hvælvets Graa
stod Himlen langt borte i Brand.
Et Skær af forunderlig Sommer
stod gyldent fra Strand til Strand . . .

JUL

Se, i Halvmørket blidt
lyser Marker i Hvidt —
se det Barndommens, Tysthedens Land, som var dit.
Hør, en Bjældes Musik . . .
Ak, hint Rige forgik.
Men det er der — langt borte — dets Sne og Musik.

Og naar Regnen har grædt,
og naar Mørket staar tæt,
bliver Sindet — som dengang — forunderlig let.
Ja, naar Stjernerne gror
som af frodig-sort Jord,
stiger Glæden i Hjertet, der svimler og tror.

Gennem Orglernes Brus,
gennem Hedningens Hus
gyder Lyset i Natten sin Drøm og sin Rus.
Ingen Ild har en Glød,
er saa gylden og sød
som den Ild, vi har tændt midt i Vinterens Nød.

Alt, som éngang vil ske,
al den Pragt, vi skal se,
kommer til os med Smil som en Blomst under Sne.
Ja, den blomstrende Jord
kommer til os — vi tror
paa usynlige Væld i en Fryd uden Ord.

Se, i Halvmørke blidt
lyser Marker i Hvidt —
det er Landet, som var og bestandig er dit.
Det, hvor Timer er Aar.
Det, hvor Vinter er Vaar.
Alt er evigt og ét, dèr hvor Stjernerne staar.

DE GAMLE DANSKE DIGTERE

JEG blader i en gulnet Bog —
et Skær af Maj, en Klang af Fest!
Som dunet Løv er dette Sprog.
Som hvide Sejl i Sol og Blæst.

Her taler ud fra Somrens Luft —
her aabner Favn mod Mulm og Storm
længst døde Mænd, hvis Vers er Duft,
hvis Vers er stolt og staalfast Form.

Salmist og Skjald — hver Mand sin Røst,
hver Mand sit Sind — én djærv, én from.
Men alle skjalv i samme Lyst
og elsked ét — én Helligdom.

En anden Tid, en anden Sang.
— Men ingen skønnere end hin,
som over Danmark lød engang.
Der høstes ingen bedre Vin.

O Mestre — I, hvis Tanke gik
den Vej, mit Hjertes Tanker gaa —
det er en koglende Musik:
at naa, hvad I fik Magt at naa.

Et dejligt Vers, fuldkommen skønt —:
et Kildevæld, som vakt en Vaar,
— mens Løvet falmer og staar grønt —
skal rinde hundred lange Aar.

Skal hulke, le — som Kilden dèr,
hvor I nu gaar, i Lysets Lund,
i Skyggen af de store Trær
ved Havet — blaat som Øresund.

VED OVNEN

JEG sad ved Ovnen,
og det var Aften,
og dèr laa Hunden
strakt ud og sov.

Da saa jeg for mig,
da var de nær mig,
de svundne Tiders
henfarne Mænd.

Som sad i Aftnen
med Haand paa Sværdet
og stirred ind i
den røde Ild —

som, medens Hunden
i Drømme knurred,
sad drømmesvangre,
i Tankers Hede,

og bygged Riger
og stred med Livet
og skabte Verden
i Ovnens Krog.

FUGLEN, TRÆET, MAANEN

Er jeg en Fugl, der synger?
Er jeg et Træ, der gror?
— Er der en Solsorts Sødme
i mine kunstige Ord?

Staar jeg med Løv og Rødder?
Løfter jeg højt mit Sind?
Er jeg den skinnende Maane
over den dunkle Lind?

Mennesker standser og stirrer,
Mennesker lyttende staa . . .
Fuglen og Træet og Maanen
dybt ned i Hjerterne naa.

Er mine Ord forgæves?
Mangler jeg Røst og Kald?
Vid, at mit Navn er Sejer —
selv om min Lod er Fald!

Jeg er en Fugl, der synger!
Jeg er et Træ, der gror!
Jeg er den skinnende Maane
over den grønne Jord!

DEN EVIGHED —

DEN Evighed, min Tanke øjner,
udslukkes brat — imod mig slaar
altings Forlis, alts Lys og Mørke,
naar du, Barn Troskyld, for mig staar.

Du, som hver Livets Dag forandres —
ak, hvad er, hvad er alting, naar
jeg ej til evig Tid skal se dig:
det Smil, den Kind, det blonde Haar . . .

KIMÆRERNE

DER sidder paa et Taarn to Kimærer af Sten,
Dæmoner med Klør og behaarede Ben —
den ene stirrer ned, sørgmodig som en Hund,
der hilser det fortabte med savlende Mund,
(for Aarhundreder siden gik den Eneste forbi!) —
den anden skuer opad i hengiven Idioti
mod Himlens Lækkerier, mod de Saliges Lys,
hvor Livet er et Solbad og Tusind Aar et Nys.

Det er Drømmen og Haabet — saadan ser de ud.
Disse latterlige Dyr — det er os med Haar og Hud.
Tro ikke, at de knejser dèr, kun Narrene til Spot;
de er Billed paa vor Længsel, paa vor Sjæl —
de ligner godt.
Denne stakkels, dumme Gaben mod alt det,
der evigt flyr —
det er os, det er os, disse rørende Dyr!
Ak, hvem kan ikke skimte bag alt det, han bygger op,
den taabelige Dæmon, Kimærens laadne Krop?

EFTERAARSNAT

Kom Nød, Bekymring, Kvide
og sæt jer ved min Side,
kom i den øde Nattestund
og tal til mig fra Dybets Grund
om, hvad I bitrest vide.

Med Hyl fremstormer Vinden,
og nøgen svajer Linden.
Omkring mig er den vaade Jord,
de sorte Aftners Uglekor,
en Duft af alts Forsvinden.

Nu er det Tid at dykke
i Mulm og stille trykke
min gamle Kendings Skyggehaand —
den evig unge Sorgens Aand,
der lever af min Lykke.

Nu er det Tid at bøje
mit Sind og se i Øje
min Afmagt mod den Overmagt
af Stridt og Ondt, der slutter Pagt
mod den, der vil det Høje.

Og vil du det alene:
gro, blomstre, skyde Grene,
saa er hver mistet Kvist et Saar —
i Nat en Del af Dit forgaar
og gør dig dødsens ene . . .

Ak, Kummer, Kval og Kvide,
I sidder ved min Side,
I hvisker hæst i Nattens Sus. — —
Men gaa nu, gaa, forlad mit Hus —
jeg véd, hvad I ej vide.

Kom Sejer, Mod og Glæde,
tag i min Stue Sæde —
slut Kreds, staa Vagt omkring min Stol
og hyll mig i jer stærke Sol
som i et gyldent Klæde!

Men først og sidst af alle
vil jeg dog Dig paakalde —
kom Du som Maaneskin paa Sø,
o Skønhed, der kan ikke dø,
før Himlens Stjerner falde!

Hvad gør alt det, der svinder,
naar Du dog skinner, skinner!
Du bringer tyst saa blød en Trøst,
Dit Navn er Fred — dybt i mit Bryst
en Maanesølvstrøm rinder . . .

DET NYE AAR

STIGER du af Skumhavet, saltfrisk og hvid,
o Nyaar — du er dog den ældgamle Tid,
en stridslysten Søn af den evige Strid.

Mod Haab skriger Haab — der skal komme et Aar,
fuldt af blinkende Klinger og blødende Saar:
dit Fald er min Sejer, min Høst er din Vaar.

Ja, Ret staar mod Ret, imod Magt staar Magt —
og én bliver stille i Dødslinet lagt,
og én skrider frem i sin Paafuglepragt.

Men Ret — hvad er Ret? Hvad er Sejer og Fald?
Vi har kun at følge vort evige Kald.
Og fældes jeg — sidder min Søn i min Hal.

Hvad rører vel Modgang og Nederlag os,
hvis Liv er at kæmpe med Mænd og med Ros —
vi vandrer til Fædrene, stive af Trods.

Se, Verden er svimmel af Hu og Hej —
og, Broder og Fjende, idag er det dig,
idag har du Ret; men imorgen har jeg.

Det Græs, der er slaget, det er nu kun Hø —
men visnende sætter det tusinde Frø;
og det, som er jeg, det kan ingen Tid dø.

Den Vaar, der nu kommer med Østens Vind,
den blæste en Gang mod en Pharaos Kind,
den kommer med Sang fra hans Sejerssind.

Og ser du, mit Hjerte, den tindrende Glød,
se, Morgenens Stjerne staar skælvende rød —
dèr stiger dit Rige af Tidernes Skød!

II

HERODIAS' DATTER

TAVS staar Vampyren —
se, Offret er bragt,
for hendes Fødder
hans Hoved er lagt;
han, som fór frem med
afsindige Bud,
død er hin Elsker
af Ørknen og Gud.

Fast staar hun plantet,
hendes Aasyn er Glans —
ak, hendes Skønhed
er evig — som hans!
Aldrig skal Brysterne,
faste og smaa,
aldrig skal Lændernes
Ynde forgaa.

Han, som fornægted
din Mund og dit Skød,
aldrig besejrer han
dig — Jomfru Død!
Bloddrikkerlæberne,
Øjnenes Is —
tyst skal du skænke os
Rus og Forlis.

Men mens vi drikker
din duftende Vin,
véd vi — hans Skønhed
er evig som din.
Se, som et Kildevæld
Drømmerens Mund
aabner sig —: „Drik
af mit Væld og bliv sund!"

Hvergang én svigter dig
og dine Bud,
er det hin Elsker
af Ørknen og Gud,
er det hin Daare,
som tog ham ved Haand.
— Aldrig besejrer du
Drømmerens Aand!

LEDA OG SVANEN

O Pige, se —
se mig, den vilde Svane,
hvid som Sne . . . .
Jeg fløj i Sol, i sval blaa, gylden Luft
henover Hav og Bjerg og Kløfters Duft.
O Pige, mærk — føl mine bløde Fjer!
Hvor blødt og svalt og lunt — som naar det sner.
O, føl det — mærk,
hvor jeg er hed — dybtinde hed og stærk!
Du Jordens Jomfru, Klintens hvide Vaar —
hvor er den hvid, din Hud, og Sol dit Haar!
Og — o, dit Bryst, som ingen Mand tør se —
kun jeg, kun Havets Brand og Bjergets Sne.
Du store vilde Pige, haansk og mild —
du skønne, kolde Svane, fuld af Ild,
som jeg, som jeg, der kløver Storm og Rum
og flyver, fuld af Sang, imod dig, stum,
kaldt af din stumme Sang, kaldt af dit Savn.
O Leda — blide Navn,
o, hør mig, Leda, hør mig nu, min Sang . . . .

Giv mig din Mund — kun denne ene Gang!
O, føl mit Bryst mod dit . . . Giv mig din Favn!
Giv mig dit Skød!
Din røde Mund, dit hvide Kød . . . .
O, i min Ømheds Varetægt,
du stolteste af Kvinders Slægt,
og i min Attraas hede Vold,
i Ly af mine Vingers Skjold,
skal under Himlens stumme Blaa
du, hvem ej Mand, ej Gud tør naa,
du, som paa Jord kun mig har kaldt,
af Svanen favnet favne alt!
Thi jeg er, jeg er Bølgens Skum
og Vinden og det gyldne Rum,
og jeg er — Leda — i mit Skrud —
jeg Svane, jeg er Mand, er Gud . . . .

KONGEN AF ØSTERLAND

„BARN, jeg har elsket dig saare."
„Gør du det ikke mer?
Elsker du ikke mere?"
„Dig kun mit Øje ser.

Kilden risler i Haven.
Blød er din blide Mund.
Skulde jeg elske dig mindre
nu i vor Afskedsstund?"

„Vil du gaa fra mig, forlade . . ?"
„I dine Palmers Ly,
omslynget af dine Arme,
fandt jeg min Ungdoms Gry.

Jeg var et Hav af Kummer,
som du har fyldt med Fryd . . .
Nu er mit Hjerte atter
Mørke og Brændingssyd.

Hen gennem Paradissuset,
under de store Trær,
hører jeg langt, langt borte
kalde en herreløs Hær.

Mellem de dufttunge Blomster,
nær ved det rindende Vand,
stiger et Syn af en øde
Slette af Sten og Sand.

Og naar jeg tænker og husker,
kommer paa stille Fod
Kvinden, som i mit Hjerte
éngang slog dybest Rod.

Kvinder, min Sjæl har elsket,
som den nu elsker dig,
taler, som du nu taler:
svig og forlad mig ej.

Ej skal jeg svige og glemme
dig, som jeg Dronning har kaldt,
intet, der var, kan jeg glemme —
derfor er du ikke alt.

Gav jeg dig Dronningesædet
i mine Hustruers Flok —
kom vel det Svundne tilbage,
var det din Kærlighed nok?"

„Stilnet er Paradissuset.
Dunkle de store Træer.
Maanen sit Dødningeansigt
vender mod ham, jeg har kær.

Ej kommer Drømmen tilbage.
Slukt er vor dybeste Glød.
Fulgte jeg Kongen, min Brudgom,
fulgte jeg dog kun en Død."

„Barn, hvor jeg elsker dig saare . . .
Dig kun mit Hjerte ser!
Som jeg har favnet dig, favner
Lykken jeg aldrig mer!"

„Ej skal jeg nogen Tid glemme
ham, som jeg Konge har kaldt.
Intet, der var, kan jeg glemme.
Nu er en Skygge mig alt."

„Vi var to klare Stjerner.
Vi var et Hav af Fryd.
Nu er vi Mørke — ja Mørke.
Mørke og Brændingssyd . . ."

SE DETTE BARN —

IND over Byen stryger Havets Vinde,
og det er Foraar, det er Skumringstid,
og Luften er en Vellyst — kold og blid.
Ak, denne Aftens Luft er fyldt af hende.

Hvor Lindene staar skælvende, staar ene —
som frøs de, længtes de i Angst og Fryd.
Og hør i Ødet denne fjerne Lyd —
nu vandrer hun hen over Vaarens Stene?

Se dette Barn, som er hver Tomme Kvinde,
se denne Kvinde, som er kun et Barn!
Hun gaar og kaster sine Drømmegarn,
smal, kæk og sky — o Jomfru og Mandinde!

Hun drejer Hovedet — saa pragtfuldt drejer
et Dyr sin Hals — i hendes vage Gang
er hendes Lemmers hemmelige Sang,
mens hun gaar langsomt frem med Fjer, der vajer.

Hvor er de store Øjne løndomsfulde!
Fordi hun vandrer Vaarens dunkle Vej,
fordi hun kender alt og véd det ej,
har de en Sødme og en sælsom Kulde.

— Og faar du Mænd og Drenge til at gløde,
og er dit Sind et Gys af Angst og Fryd,
og venter én nu dine Fødders Lyd —
saa gaa kun, Barn, din Skæbnes Favn imøde!

Men den, der uden Ord og uden Kærtegn
gaar dig forbi — han løfter tyst sit Savn
mod Stjernerne — han hilser i dit Navn
den gyldne Vaars jomfruelige Jærtegn . . .

ELSKEREN

NAAR jeg kysser din hvide Arm,
er det første Gang, du blotter dig for mig.
Naar jeg ser dig komme gaaende, langt borte,
er det min Drøm, som endelig kommer mig imøde.
Saa mange Aar er gaaede; men alting er ét,
alting er det, som altid var,
fra den Stund, jeg saa dig —
det som altid var og som aldrig ender.

Jeg ser godt, der er andre Kvinder i Verden end dig —
slanke og yppige, blonde og sorte.
Begærede jeg en anden Kvinde end dig,
og du saa paa mig med det Blik,
som kun er dit og som jeg kun kender —
da vilde jeg huske, huske,
da vilde jeg se:
Bedraget, at der er andre Kvinder i Verden end dig,
Sandheden, at det kun er dig, som min Sjæl og mit
Kød begærer.

Jeg mødte dig i den Time, da mit ensomme Hjerte
havde aabnet for al sin Længsel.
Fordi du var den, som jeg ventede og søgte,
fordi du kaldte paa mit Blod
og fik alle Klokker i mit Hjerte til at ringe,
valgte jeg dig ud af min dunkleste Drift,
ud af min inderste Smag
til at være min Lyst og min Hjælper,
til at føde mine Børn,
som min Moder havde født mig,
til at være min Ven og min skønne Veninde.
Siden dengang har du ejet mig,
og din Aand har fulgt mig og hersket over mig,
og der er intet Sted, hvor den ikke er.
Du har gennemtrængt mine Tanker
og alle ensomme Steder —
Aftnerne, Stuerne, Maaneskinnet og Mørket,
du er i Vinterens Skov og paa det blaa Hav,
og fra hver Vaar, som jeg lever paa Jorden,
vil du gaa mig imøde i drømmende Ungdom,
mere virkelig end Blomsterne, som staar og straaler,
mere nærværende end Solskinnet og den blæsende Luft.

Hver Del af dig, alt hvad der er dit,
dit Øje, din Gang, din Stemme,
hver Del af dig, alt hvad der er dig,
giver mig dig fra fordum og nu,
rækker mig sin Sødme, at jeg bestandig skal drikke og tørste.

Du er den yppige og den slanke,
du er den blonde og sorte,
du er Jomfruen og Drengenes Moder.
Dine Hænder, der er stærke og bløde,
dine Hænders svage Greb om min Haand
er nok til, at jeg føler din Magt,
jeg kan ikke undslippe dig, ikke slippe dig,
fordi jeg har valgt dig ud af min dunkleste Drift,
ud af min inderste Smag,
fordi jeg er gennemtrængt af dig,
fordi jeg elsker dig.

III

TIL GEORG BRANDES
I PARIS

4. Februar 1912

En høj, blaa Luft, et vaarligt Gny —
nu hilses du af Livets By!
Men se — naar Mørket falder paa,
skal Hamlet, Prinsen, hos dig staa.

Da skal han staa der — Drømmens Aand,
og vinke med sin hvide Haand
og smile tyst —: „Se, Mørket gror!
Vær hilset fra hint Land i Nord!

„Fra Markens Sne, fra Havets Skum,
fra Taagen og det dybe Rum.
Jeg hilser dig fra Mulmets Børn —
du Tankens solberuste Ørn!

„Mig, Prins af Danmark, Drømmens Aand,
mig har du rakt din Broderhaand.
Dit Sværd blev mit, mit Rige dit —
mod Verden har vi sammen stridt.

„O Fyrste, graa — se Himlens Vaar!
Med Smil gaar frem de tabte Aar.
Nu hilser dig — du Livets Brand —
en Skyggegæst fra Drømmens Land . . .“

P. O. RYBERG HANSEN

En Sky gik sort for Solen,
det suste koldt i Løvet,
i Græsset skjalv Violen,
skjalv angst og tungt bedrøvet.

En Fugl forsvandt i Rummet,
svandt bort i Fjerners Blaanen —
en Sjæl fløj hjem, forstummet,
til Stjernerne og Maanen . . .

Drog Hvælvet dig saa saare?
Du gik dog glad hernede.
At Mørket skulde kaare
dig, Ven, nu allerede!

Dit Sind, det blomsterblide,
kun Døden kunde bøje.
Du var, med Sværd ved Side,
en Stridsmand for det Høje.

Din Aand var klar som Himlen,
den blaa, den skyfri blanke.
Din Sjæl har kendt hin Svimlen
hinsides Syn og Tanke.

Farvel fra alt det Skønne!
Nu synger Violinen!
En Hilsen fra det Grønne!
Fra Digterne og Vinen!

Hvor er du nu i Rummet,
blandt Stjernerne og Maanen?
Din Drømmersjæl, forstummet,
svandt bort i Fjerners Blaanen . . .

VED AUGUST STRINDBERGS DØD

KONGEN med Nordlysets Krone
og Goternes isblaa Sværd,
han sender mod Fjenderne, Rigerne
vældig sin hærgende Hær.

Kongen med Hjertet i Flammer,
i Brand som en hærget By,
han kaster sig ned for en sejlende,
en hvid og vidunderlig Sky.

Han ved, der er ingen Grænser
for det, som han vil og han skal og han maa.
Han ved, at den Taage i Rummet,
den kan han alene naa.

* * *

Der sidder en Mand mellem Stene
højt over et vaarligt Land.
Han ejer de store Skove.
Han ejer den stormblaa Strand.

De malede Almuegaarde
og Pigen, der binder en Krans,
og Solen og Fortidens Mørke,
det tilhører ham og er hans.

Det er den Herre af Sverrig
og Høvding i Aandernes Land —
han sidder i Solnedgangen
højt over den stormblaa Strand.

* * *

Den Herre af Sverrig og Norden,
han har ikke Hird og Borg,
han har kun sit krigende Hjerte,
han har kun sin vilde Sorg.

Og det, som han ejer, det ejer
han ud af sit favnende Sind.
— Der sidder en Skjald mellem Stene
og taler med Jordens Vind.

* * *

Den Konge med Nordlysets Krone
og Aandens krystalblaa Sværd,
han lytter — der kommer ham nær
i Rummet en syngende Tone.

Dèr sidder han bleg, med et Smil —
nu kan ham slet intet beskytte,
den himmelske Bueskytte
har sendt ham sin susende Pil.

O dirrende Streng i det Blaa!
O Sanggud og Død i det Høje!
At give sig hen for Dit Øje
er alt, hvad en Digter kan naa.

Der er ingen Sejer og Fald.
Var Taarerne bitterlig dyre —
der er kun den evige Lyre!
Velsignet det himmelske Kald!

SØREN KIERKEGAARD

5. Maj 1913

DER gik engang i denne By
en spinkel Mand og var til Nar —
dèr kom han tynd og sær og sky
som den, der intet Hjemsted har.

Der gik engang i denne By,
naar den laa tavs og solforladt,
i Aftenmulm, i taaget Gry,
i store Stuers gyldne Nat,

en magtfuld Mand, en udvalgt Mand,
hvis Sjæl var Sjæl — knust, højtopstrakt,
et Væld af Spot og Helvedbrand,
af Kærlighed og Gru og Pragt.

Blev Skyggespil og Kogleri
hans Ungdoms bedske Tidsfordriv —
der stod, da Drømmen var forbi,
en Mand, hvis Drift — tungt, hedt — var: Liv.

Han vilde — vilde Livet stort.
Midt i Din Larm om Stat og Kunst
fandt han, o By, en lønlig Port
bort, bort fra Døgnets Torvedunst.

Gør alting muntert, venligt, smaat,
tal dybt om Vaas og kald det Sjæl —:
i evigt Had staar Ondt mod Godt,
vort Liv er Angst og Marterpæl!

Vort Liv er armt — og rigt i alt.
Vort Liv er Rummets grumme Blaa
og Røsten, som har éngang kaldt,
og Vejen, vi skal evigt gaa . . .

Det er den gamle Ørknens Gud,
der taler til ham — Hyrdens Søn,
ham, Ødets Barn —: Riv af dit Skrud
af Løgn og lev i Kamp og Bøn!

Det er den høje Tankens Aand,
der hvisker til sin Yndling —: Se,
se Dybders Dybder — tag min Haand
og sku med mig al Lyst og Ve!

— Han tog hin Haand, han slap den ej,
han gik, til Døden gav ham fri,
den ensomt vilde Smertens Vej,
det Skjultes aldrig traadte Sti.

I Vaarens glade By en Nar.
I Sjælens Kongedom en Helt.
En Mand, som Hjemsted evigt har
paa Danmarks Ø ved Sund og Belt.

Ak, denne By saa Mænd, hvis Magt
forlængst med dem har maattet dø,
saa skønne Havers Adelspragt
og mangen hvid og frodig Mø.

Men Han, som gik dèr — bleg og sky,
en Aand, en fremmed Fugl — hans Navn
er Skønhed, Manddom, Magt, hvis Ry
skal ikke dø — o Københavnl

Et Menneske — hvad vil Du mer?
Et Hjerte, som — til det forgik —
forvandler alt, der med det sker,
til høj, til afgrundsdyb Musik . . .

IV

NORMANNER

BANDT de om Dragen Majs gulgrønne Kviste,
da de drog ud for at vinde og miste?
— Syngende drog de, med Skjalden i Stavnen.
Agter stod Høvdingen, stum, under Ravnen.

Se, hvor gik Bølgen blidt rundet og fager!
Havet, det var jo den duvende Ager!
Ja, og de fór til en Høst i det Fjerne —
gylden stod Sæd med den tungeste Kærne . . .

Men da det mørknede, blev de da alle
tavse som Høvdingen — hørte de kalde
hen over Søerne, ude fra Rummet
Røster, der steg og blev borte som Skummet?

Dette var Havet, det rullende, sorte!
Himlen i Vest stod som blodige Porte . . .
Da sprang han op mellem Mændene, Skjalden:
Se, nu er Lysene tændte i Hallen!

Hil vore Stjerner! Nu blinker de hjemme.
Hil dem og ve os! — Hør Hvalhavets Stemme:
Jord skal I attraa, og Søen skal friste —
Land skal I vinde, og Land skal I miste!

Ja, vi skal elske den bugnende Grøde.
Og vi skal elske det brusende Øde.
Bag os er Fædrenes Gaarde og Grave.
Nu er vort Hjemsted de hjemløse Have! — —

Visne i Blæsten hang Vaarskovens Grene.
Agter stod Høvdingen, ordløs og ene.
Fugl saa han flyve og Skyerne vandre,
Bølger begraves og op dukke andre.

Lo han mod Sprøjtene? — Holdt han i Favnen
uset al Smerte og Lyst, under Ravnen?
Rorpinden holdt han — og ud imod Rigerne
fulgte han Odin, der red foran Krigerne.

KONG CHRISTIAN DEN TIENDE

15. Maj 1912

De store grønne Bøge,
de halvt udsprungne Linde —
det hvide Slot derinde
i Ly af Danmarks Bøge . . .
En blaa og gylden Morgen
til Slottets Port kom Sorgen.

Kom Sorgen og kom Livet —:
Hør, store Klokker kime!
En blaa og gylden Time
blev Danmarks Land dig givet.
Nu skal din Stjerne stige
over din Faders Rige!

Kong Christian — Vaaren fletter
sin Krans omkring din Pande.
Hil dig paa Danmarks Strande
og i de lyse Nætter!
I Ly af Bøgens Krone
staar Christians Kongetrone.

* * *

Det er Knud den Stores Trone.
Det er det ældgamle Land.
Dengang galdt det Storhed og Sejer.
Nu gælder kun ét: — holde Stand.

Og elsker vi Linden og Bøgen —
der er ogsaa Ege og Graner.
Der er endnu Marv i de vege,
de spotske, de tvivlende Daner.

Og vil du staa fast som en Søjle,
dybt plantet i Fædrenes Jord —
saa vil vi staa fast og befæste
med Ild og med Blod vore Ord!

Vi har vore Hjerter i Norden,
vi taler den danske Tunge. —
Nu hilser dig, Konge, nu hylder
dig de, der skal leve — de unge!

Den Vej, vi skal vandre tilsammen —
de Trængsler, de Kampe, de Aar . . .
Vi hilser den Haabets Stjerne,
der nu over Danmark staar!

CHRISTIANSBORG

DANMARK, nu rejser de Taarn paa Din Borg
op over Tagenes Taage.
Over vor Strid og vor Tvivl og vor Sorg
rejser sig, Danmark, Din ældgamle Borg
tyst for at værne og vaage.

Værne os, vaage, urokkelig staa,
badet i Dug, naar det gryer.
Kalde de Store og samle de Smaa —
løfte sit Spir mod det blaanende Blaa,
under de drivende Skyer.

Vilde Aarhundreders Bolværk og Skjold.
Kongssædet, Flaadernes Leje . . .
Gusen fra Havet kom saltvaad og kold,
Ruderne stirred bag Grav og bag Vold
ud mod de skummende Veje.

Konger har spejdet —: Naar kommer de, naar?
Sejler min Flaade med Sejer?
Konger har drømt om en Danernes Vaar,
stirret bag Ruden i Ulykkens Aar
ud imod Dødsfjendens Lejer. — —

O, København — medens Tiderne fór
stormfuldt om Taarne og Tinder,
blev Du hin Storstad og Solstad i Nord.
Borgen og Havet — de gjorde Dig stor,
gav os de vældende Minder.

Gror det nu, gryr det paa Absalons Ø,
læges de sodede Skrammer,
Danmark, da ved vi, Du vil ikke dø —
se, som et Tegn ved den brusende Sø:
Borgen, der rejstes af Flammer!

Ny, af vor Tid, af dens Jern og Granit,
ny — og dog Absalons Rede.
Foran gaar Høvdingens stejlende Ridt —
hør gennem Natten: „Mit Maal være Dit!
Strid, som vi segnende strede!“

Følg ham — staa fast som hin Kriger og Præst,
I, der skal styre og dømme —
I, som er Riget i Nød og i Fest,
grib af det svundne den evige Rest,
løft i vor Borg vore Drømme!

Kongernes Højborg og Drømmenes Slot
over de gamle Kanaler . . .
Skvulper det sagte, og blinker det blaat,
kommer en Luftning af Saltfriskt og Vaadt —
da er det Danmark, som taler . . .

VORT LAND —

VORT Land med Oldtids Stene
henslængt langs græsgrøn Kyst,
vort Land, der lytter ene
til Havets dumpe Røst —
fra Oldtids fjerne Dage
til Muld og Hav i Gæld,
Du Kraft skal evigt drage
af disse dybe Væld.

Som Søer Søer følger
i høj og skumhvid Trods,
gaar tungt et Tog af Bølger,
et evigt Hav i os.
Som Vaarens Muldduft mødes
med Somrens Blomstervind,
skal Vaar og Somre fødes
af Mulden i vort Sind.

Mens Verdens Storme stønne
omkring vor Moders Gaard —
vort Land, vort Hjem, Du skønne,
en gylden Sæd vi saar!
Og rammer Storm og Ild Dig,
og staar Din Himmel rød —
saa, Danmark, hil Dig, hil Dig,
Du Land for Liv og Død!

V

NARREN OG SKJALDEN

NARREN

SE, se, i Drømmerstilling! — Haven, Havet
er Eders nu, I staar og ejer Jorden.
Er ikke for en Skjald et Vindu alt?

SKJALDEN

Og hvad er alt for dig?

NARREN

En munter Spøg,
en Rus, en broget Dragt, min Konges Bifald.

SKJALDEN

Det Bifald vindes ved din bedske Tunge.

NARREN

Saa er vi ens omtrent — jeg med min bedske,
I med jer søde Tunge. Hvilke Fyrster
i Riger uden Jord og Løv og Sten,
men blaanende af Luft! — Jeg har min Skammel,
I har jer Vindueskarm — jer Skjaldetronstol.

SKJALDEN

Saa kom og sæt dig hos mig — kom og se
i Solnedgang de gule Brinker, Dybet,
hvor Flaaden sank — et røgfuldt Baal af Fjender.

NARREN

Det er jert Haandværk — Manddom, Skum og Krudtrøg.
Det er det stolte Maal for Eders Kunst.
Selv stod I aldrig paa et Dæk — men stormfuldt
ved I at synge om de vaade Skuder.
Og I har aldrig misundt hine Mænd?

SKJALDEN

Maaske. Til Tider.

NARREN

Ja, jeg ved, jeg ved det!

SKJALDEN

Hvad ved du, Nar?

NARREN

At Puklen trykker jer.

SKJALDEN

Du mener, Nar, at jeg — skønt ret i Ryggen —
er dog som du: en vanfør — lam og giftig,
som du?

NARREN

Ja netop, Skjald — som jeg, som jeg.
Jeg er en Skjald, hvis Vers er Hokuspokus,
hvis Graad er Latterskrald, hvis Mandsbedrifter

er Skoser, Nid og Tomhed. I — min Broder —
I er en Nar, som taler smukt — det kan I,
og græde kan I, naar I vil — og græde,
misunde, rase maa du, Skjald, fordi
du kun er Ord.

SKJALDEN

Den Mand, hvis Liv er Handling,
staar mig dog nær — og hvad vi elsker, er vi.

NARREN

Saa er I ogsaa Rigens Admiral,
kold, klar og lynsnar, Øjeblikkets Mester,
der strækker Haanden ud, og Fjenden flygter.
Nej, ene Drømmens Skib ved I at styre,
jer Kamp er Ensomhed, og hvad I elsker,
er det, I ikke er og ikke ejer.

SKJALDEN

Saa megen Visdom hos en Nar.

NARREN

I spotter!
Og dog, bag al jer Pragt og Glød og Storhed
glor et afmægtigt Fjæs.

SKJALDEN

Din Tunge . . .

NARREN

Tilgiv!
Det er vor fælles Ynk, jeg ser — jeg hører

mit eget Hjertes Hulken. Elskov, Elskov —
hvad er dens Rus for os — hvem dømte mig til
at kunne elske vel, men aldrig elskes,
og Eder til at kunne ikke favne
det Levende, kun Billedet, kun Sjælen,
saa Verden dømmer, vi er ikke Mænd.

SKJALDEN

Du kommer til mig fuld af Broderskab.
Men jeg, som ikke sætter Pris paa Brødre
af nogen Art og allermindst af din,
jeg beder dig, gaa bort og lad mig ene.

NARREN

Bestandig, evig dette Skjaldehovmod!

SKJALDEN

Jeg ved nok, Nar, det er din stakkels Drøm,
at du, fordi du ikke er som andre,
har Del i mig — der, sandt nok, bedst forstaar dig,
forstaar, at du er Mennesket som Abe,
ulykkeligt og smudsigt.

NARREN

Netop. Rigtigt.
Men I er ren. Den Forskel er der — ren.
Ulykkelig og ren. Den unge Dronning . . .

SKJALDEN

Den unge Dronning?

NARREN

Som vi begge elsker,
hvad Gud og Hvermand ved — men kun paa Afstand,
hvad ogsaa alle ved — den unge Dronning,
som finder Skjalden smuk, hvad klart nok ses,
som lytter salig til hans Vers og Rytmer
og smiler til ham som en dugvaad Blomst —
hun er Beviset for, at I som jeg
er Skyggens Barn — en Drømmer, Nar og Halvmand.
Hun er Beviset for, at I er Skjald.

SKJALDEN

Du synger smukt en Vise, som jeg kender.
Din Øglestemme bærer Bud fra hine,
hvem mine Ord forvirred og forskrækked —
som fatter ikke, tør det, vil det ikke
i deres harske, klæge Fattigdom,
at der er Sjæle, som kan bygge Rede
bag Skyerne og dog har Rod i Jorden,
at der er Mænd, hvis Lykke ej betales,
beskæres, klippes halv — som, skønt de stundom
for Skinnet, Billedet kan glemme Tingen,
dog elsker, favner Tingens Kød og Blod
med mere Lyst, med mere jordisk Vælde
end hine helt igennem Mænd og Fæ.

NARREN

I taler om Jer selv?

SKJALDEN

Men ej til dig,
skønt du er Skyld i, at jeg taler.

NARREN

Vel,
jeg bader uindbudt i Eders Strømme.
Jeg glæder mig med jer, jeg undres, grunder . . .
Ak, sig mig, sig mig usle Nar af Danmark:
hvor længe har I ejet Hende?

SKJALDEN

Længe!

NARREN

Dèr fanged jeg dig, Dosmer!

SKJALDEN

Fanged?

NARREN

Fanged!
Du Lykkens Pralhals! Dumme, arme Skjald!
Nu er du Narrens Nar — nu er du dødsens!
Jeg gaar til Kongen, straks . . .

SKJALDEN

Ja, gaa kun! Skynd dig!
Men denne Vej! — Kom her — i Graven med dig!
Jeg bød dig før at gaa — nu skal du bort.
Gaa, Edderbyld — gaa Dverg, forrykte Djævel,
hils Helvede . . .

NARREN

Pardon!

SKJALDEN

Forsent forstaar nu
din Fod, din Arm, din runkne Ryg i Klemme,
at jeg har Hænder.

NARREN

Naade! Jeg skal tie!

SKJALDEN

Ja, for bestandig!

NARREN

Dax! Min Dax!

SKJALDEN

Din Gravhund —
den kan du tænke paa, imens jeg taler.
Saa længe, som jeg taler, er der Liv . . .

NARREN

Jeg er din Træl, din Abe — vær barmhjertig!

SKJALDEN

Men mit Farvel er Døden. — Med sin Ondskabs
Blyvægt paa Ryggen skal min Broder synke
igennem Luftens Hav, igennem Gravens
slimvaade Dyb til Bundens Aal og Suder.
Og ingen hører Plasket, ingen Skriget,
i denne Fløj har Døden taget Bolig,
og ingen lever her undtagen Skjalden.
O, dunkle Drot, her staar din Yndling nu
og kryster i dit Navn — til Livets Ære —

en lille svag, halvt daanet Mand . . . Velan.
Hvad nu skal ske, lad det ske fort! — Jeg lover,
din Hund skal følge dig til Underverdnen,
dèr skal den slikke dine Saar og vralte
i dine Hæle gennem Evigheden,
imens du bærer paa den Visdoms Byrde,
at Kryb er Kryb — den altfor sene Lære,
at mellem os er Svælg, at Drømmens Vindu
for Narren er et Dødens Gab — Farvel!

VI

GUD HERREN

GUD Odin med Ulve og Ravne!
Jehovah, hvem Slægterne lød!
— Paa Dig, som har Tusinde Navne,
jeg kalder i Længsel og Nød!
Langt ude i Nord staar en Stjerne,
i Snenatten ulmende rød . . .
Jeg kalder paa Dig i det Fjerne,
o Du, som er Sejer og Død!

O Du, der er Vellyst og Vaande,
o Du, der er Flamme og Sværd,
o Du, der er Stilhedens Aande
og Sneens og Stjernernes Skær!
Gaar Du nu i Nat gennem Skove
med Bud til de lyttende Trær —
ak, gaar Du, mens Markerne sove,
og er mig altfavnende nær?

Gud Odin, Jehovah — som vandred
engang paa vor Menneskejord,
ak, har sig ej Verden forandret,
og vandrer Du faderlig stor
som fordum iblandt os og ser os,
naar mindst vi har Tanke derom,
og er os i alting, som sker os,
Trøst, Prøvelse, Skæbne og Dom?

Maaske har Du staaet i Pjalter
og bedt om et Brød ved min Dør.
Maaske er den Krage, der vralter
i Mosen blandt Tuer og Rør,
sendt hid fra Din Borg i det Høje
at bringe mig Varsel og Vink —
maaske er dens Øje Dit Øje,
min Gud i dets Blik og dets Blink.

O tit, naar i Mismodets Nætter
jeg stirrer mod Gulvet — da ser
jeg Gulvet som uhyre Sletter,
da svimler mit Hjerte og ler!
Jeg aner i Brædderne Saften,
skønt længst de er ophørt at gro,
i Fladen, der bærer mig, Kraften.
Mig fylder Din evige Ro.

Og alt, hvad jeg vandt mig og vinder —
det er uden Sødme og Salt,
hvis ikke Din Herlighed skinner
dybt inde, i Hjertet af alt.
I alting kun Dig skal jeg dyrke —
og dybest jeg hører Dig til,
naar dybest jeg føler min Styrke,
naar hedest jeg drømmer og vil.

Jeg vil. Vil det Stærke, det Gode.
Jeg vil, at Din Vilje skal ske.
Velsignet Din dansende Klode
og Himmerigs daarende Sne!
Og vendes Dit Spyd mod mit Hjerte,
og vil Du min blødende Ve —
saa hilser jeg Dig i min Smerte:
Din Vilje evindelig ske!

Langt ude i Nord staar en Stjerne,
i Snenatten blinkende rød.
Du kommer til mig fra det Fjerne,
o Du, som er Sejer og Død!
O Du, som er Kilden, der rinder
med Jorderigs Sødme og Salt!
Hvis Herlighed funkler og skinner
dybt inde i Hjertet af alt!

SANKT GEORG

DER var engang i fjerne fromme Dage
langt, langt herfra et Sted en skællet Drage,
som laa paa Lur og svælged Stort og Smaat.
Sankt Georg dræbte Dragen — kort og godt.

Med blottet Bryst, kun væbnet med et Sværd
— ung, slank og smuk — gik han den frygtløs nær.
Han elsked Gud, hans Sjæl var fast og god —
thi laa den lede Drage i sit Blod.

— Men jeg, som saa og ser det Ondes Magt,
og jeg, som kender mig med Dig i Pagt,
Sankt Georg — med Dig, mod al Øglefærd,
jeg beder Himlen —: Skænk mig sligt et Sværd!

Et Værn ej blot mod den, der efterstræber
med Vold og Gift min Sjæl — et Sværd, der dræber!
I Ormen plantet, midt i Blodets Sø,
et Frelsens Glavind for hver Mand og Mø!

At elske Gud, at være fast og god —
ak, er det sandt, at det er Blomst og Rod?
O, er det sandt — at det er Ror og Mast,
helt fyldt af Ham at være god og fast?

Saa beder jeg —: min Sjæl, vær dyb og ren,
min Sjæl, vær blank som Staal, vær haard som Sten —
at jeg med blottet Bryst mod Orm og Trold
kan gaa, beskyttet af hint Sjælens Skjold.

Thi jeg vil Kamp, maa Kamp med hine Fjender,
hvis Rovdyrøjne grønt i Mørket skinner,
hvis Stemmer slangehvisler mellem Løvet,
hvis Lugt er Stanken fra et Liv i Støvet.

Og de vil møde mig med Klør og Tænder,
med Hyl og Haan, med Skarn fra Abehænder —
al ond Gemenhed, avlet gennem Tiden,
al Dyrets Vælde møder jeg i Striden.

O, skælver jeg — saa vil jeg huske kun
paa Dig, Sankt Georg, i hin Tvekamps Stund,
og paa mit Had — mit Had af iskoldt Staal,
der, flammehærdet, tørster mod sit Maal.

Se, grønt er Livets Land — grønt, skønt og godt.
Eng, Ager, Muld — ved Havet, stort og blaat.
Hin Mørkets Yngel — Hæsligt, Lavt og Ondt —
skal den til evig Tid blandt os gaa rundt?

Skal Karske smittes, Ungdom lægges øde,
skal Skurke kro sig, medens Ædle bløde,
skal Daarskab, Hundskhed, alle lumpne Laster
gro Blomst ved Blomst — én Pøbel alle Kaster?

O skønne, spredte Lys i Syd og Nord!
De Ædle — Livets Salt, Guds Hird paa Jord!
O, trænges Mennesket, og truer Dybet —
der er de Ædle — kæmpende med Krybet!

Som der er Tvedragt mellem Lys og Mørke,
som Himlens Regnsky hader Ørknens Tørke,
er der en Kløft, en bred og bundløs Grav
imellem ren og smudsig, høj og lav.

Dødsfjende dybt Dødsfjende ser i Øjet . . .
Og har Du aldrig Knæ for Dyret bøjet,
og er Din Sjæl en Sjæl, dyb, rank og ren,
en Flod af gyldent Lys, en Mur af Sten —

saa sku hint Tegn: en Yngling, slank og smuk,
et staalblankt Glavind, løftet højt til Hug,
saa kend Din Kraft, saa tro og kæmp som dem,
der gik mod Dybets Orm — gik frygtløst frem . . .

O søde Vellyst — med et lynsnart Stød
at plante Døden dybt i Øglens Kød!

DET GYNGENDE HAV

OVER Havet stod Skyer, drev Bjerge,
svangre med Mørke og Død —
fjernt, fjernt paa en regntvættet Himmel
hang Solkuglen, skinnende rød,
og Bølgerne kom imod Stranden —
fra Havstokken, dybt nede, lød
en sagte, ustandselig Drønen,
en Sang, ubarmhjertig og sød.

Nu synker den evige Lue
i det formørkede Blaa.
Nu ser jeg de skridende Bølger,
som jeg dem fordum saa.
Dèr ligger — spændt ud som et Tæppe,
med Synskredsens snorlige Streg —
det gyngende Hav — vore Drømmes,
vort Livs mest forlokkende Vej!

Husker du — Byerne, Druerne . . ?
O, Landenes Hede og Brand . . .
Havet dèr foran mig vugger sig
blaat mod den yderste Strand!
Intet er stort og bestandigt
som under Rummet at se
Søernes grønlige Dale
med Tindernes evige Sne.

Intet er stort og bestandigt,
o Hav, som dit rullende Kvad . . .
Var jeg en straalende Høvding,
der havde erobret en Stad —
havde jeg vundet et Rige
og kom til din tonende Kyst,
da vilde jeg lægge mig stille
og synges i Søvn ved dit Bryst.

Fra Havstokken dybt nede stiger
en Sang, ubarmhjertig og sød —:
Der er ingen Lyst eller Smerte,
der er kun den brusende Død,
der er kun de skridende Bølger,
og slettet er Fortidens Spor,
og slettes skal du og din Manddom,
kun jeg er bestandig og stor.

Det er som en klageløs Kummer,
en dunkel og dulmende Røst.
Det er en uendelig Tone
hinsides al Smerte og Lyst.
Nu gaar mig imøde de Døde,
det kalder fra Aftenens Sø . . .
Jeg kommer, om lidt kun, jeg kommer,
jeg hilser jer, jeg, der skal dø!

Dèr ligger spændt ud som et Tæppe,
med Synskredsens snorlige Streg,
det Hav, som er mit — gennem Livet
min Sjæls mest forlokkende Vej.
O Hav, som er Altet og Intet —
hen under det mørknende Rum
gaar alt det, der er og har været,
dets Drøn og dets Salt og dets Skum . . .

GYLDENDALSKE
BOGHANDEL

G·B
N·F

NORDISK·FORLAG

GRÆDES BOGTRYKKERI · KJØBENHAVN.